

med en Opfordring — til Ministeriet, nemlig den: Gaa! Se, det er ganske vist taktiske Hensyn, men det er taktiske Hensyn, der ikke ere uden Værd. Naar jeg hører, at vi Smaafolk, det ærede Medlem fra Røge (Hørup) og jeg, naar vi vove os uden for denne Sal, skulle forfølges af disse Stormagter fra Stubbeboing og Odsherred omkring i Landet for vor Stilling, saa er det jo slet ikke saa galt ogsaa at tage de taktiske Hensyn i Betragtning. Det kunde jo for øvrigt være, at de her tænke noget fejl. Vi have jo dog en Slags Nævninger endnu; det er Vælgerne, som de appellere til. Men jeg er ikke ganske overbevist — maasse de heller ikke selv ere det — om ikke, hvis deres Vælgere havde udvalgt et Nævningeraad, der i Lørdags havde jiddet her og hørt paa deres Foredrag, disse Nævninger, allerede inden de gik ud af Salen, vilde have dømt. For det ærede Medlem fra Odsherred kunde der jo have været dømt saaledes: Den samme Stæbne, som vi have ladet det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtres overgaa, venter hans Efterfølger i Odsherred. Jeg dømmes ikke. Jeg ved jo, at vi ere de smaa. De Herrer have Stormagterne i Pressen, Højres Presse, store allierede Presseorganer o. s. v. til deres Tjeneste. Vi kunne — jeg for mit Vedkommende i det mindste kan kun her og inden for Forretningsordenens Grænser udtale min Mening. Men mine Herrer, taktiske Hensyn, som jeg nævnte, er det ikke alene, der have ledet mig til mit Vædringsforslag. Ser De, jeg har formet dette Vædringsforslag som et Udtryk for mit Haab, mit uvravstelige Haab om, at det danske Folk skal endnu en Gang vinde sin Grundlov saa længe, at det faar Sejr over Provisorismen og gør alle de onde Spaadomme til Stamme. De kunne jo kalde det et urimeligt Haab, og Folketinget efter sit nuværende Fysiognomi vil vel nærmest sige saaledes; men der er forskellige Ting hvorpaa jeg alligevel støtter dette Haab. Jeg erindrer, at for 6—7 Aar siden, da Konsejlspræsidenten for dette Ministerium havde forlangt 2 Kr. pr. Ud. i Skat, saa vilde man ikke her give ham denne Skat. Skønt han sagde, at han vilde bruge den til forskellige Foranstaltninger, svarede det ærede Medlem fra Stege (Vossen), en Mand, der aldrig indtager gevaltigne Standpunkter eller bruger store Ord — saa svarede det ærede Medlem meget bestedent ud af Situationen, at det var ikke fornødent for Konsejlspræsidenten at have disse Grunde for sin Ølskat i Baghaanden, thi han fik jo ikke disse Foranstaltninger tilvejebragte med Folketinget. Hertil svarede Konsejlspræsidenten, at det ærede

Medlem glemte at tilføje, at Folketinget kunde forandre sig, og derpaa sagde det ærede Medlem fra Stege Jaa! Jeg misunder den ærede Konsejlspræsident „det urimelige Haab“, at Folketinget nogen Sinde skulde forandre sig over for dette Ministerium. Men nogle Aar efter kom det samme Medlem, som misundte Konsejlspræsidenten dette urimelige Haab, med en Ølskat, der var 5 Gange saa høj som den, Ministeren vilde lade sig nøje med! Og i alle Henseender, ogsaa over for Folketinget, kan det jo ikke nægtes, at Ministeriet synes at være godt paa Vej til at faa sit urimelige Haab tilfredsstillet. Jeg kommer da som saa: Naar et Ministerium saaledes som dette paa Urettens og Lovbrudets Vej vandrer frem til at faa sit urimelige Haab tilfredsstillet, ja har faaet det tilfredsstillet paa mange vigtige Punkter, skulde det da være saa ufatteligt, om ogsaa jeg mener, at det kan gaa op igen for mig? Kan Uretten faa sit urimelige Haab tilfredsstillet, skulde der saa ikke komme en Tid, hvor ogsaa Retten kunde faa sit? Jeg slipper nu ikke dette Haab. Det er meget muligt, at mine Dine ikke se det opfyldt — som Stillingen er, skulde jeg jo ikke kunne mene det — men hvad gør saa det? Tusinder, og deres Tal vil — det er ogsaa mit urimelige Haab — vokse Aar for Aar, Tusinder dele dette urimelige Haab med mig, og en Gang vil Brovlet, Fejgheden og Modløsheden blive blæst bort saaledes, at vi have et Folketing som paa ny siger til Statsraadet: Der er ingen Udvej for Eder med det danske Folk. En Tid kunne I holde ud, og det kan gaa op og ned, det kan se ud til, at vi ere lige ved at segne, men saa — ja saa springer et evigt sprudlende Væld, Frihedskærligheden i Folketsindet, frem og skaber sine Repræsentanter, og der staa de da saa stærke, at dette Ministerium ikke kan holde ud, end sige noget andet Ministerium faa Mod til at fortsætte eller til at gøre et ligefremt brutalt Statskup. Tillad mig at beholde dette Haab som min Arvepart, som Frugten af mit politiske Liv, og gør ikke altså meget Aar ad den gamle Mand, fordi han staa fast ved dette Haab. Ser De, mine Herrer, nu stemme De imod mit Forslag, for Justitsministeren og imod mig, men ogsaa deri — det ville Folk, der ere inde i sjælelige Forhold, indrømme — kan ligge Spiren til den Sejr, som De endnu ikke tro paa eller som de maasse frygte — ja, maasse frygte, thi naar Sejren kommer, saa bringer den Formadelse over alle, der svigtede i Kampen! Jeg anbefaler hermed mit Vædringsforslag til Vedtagelse.